

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 9 (381)
2021. gada
30. maijs

Latvijas Republikas *de iure* atzīšanai no Svētā Krēsla - 100

Svinīguma pārņemti 18. novembrī gadu no gada atsevišķi katrs savās domās un visi kopā — dievkalpojumos, gājienos, svinīgos sarīkojumos un saietos atceramies brīdi, kad uz Eiropas kartes mazam zemes stūrim pie Baltijas jūras iezīmējās robeža, kas ietvēra sevī tautu ar savu valodu, savām tradīcijām, savu kultūru, savām nacionālām īpatnībām un dedzīgo tieksmi — strādāt, atjaunot, celt, veidot; dzīvot nākotnei savai tautai par godu un tā, lai būtu nākošām paaudzēm ko nodot tālāk: ne tikai savu valsti, bet arī iemantoto kristīgo ticību. Cara režīmam Krievijā sabrūkot, latviešu tauta tika vaļā no krievu imperiālisma uzmācības. Pagaidu valdībai nodibinoties karavīriem sīvās kopējās cīņās izdevās aiztriekt pāri Ventai, Lielupei, Daugavai un Zilupei cara impērijas sabrukuma mantojumu — boļševikus. Latvija bija atbrīvota. Un tauta sāka piepildīt savas ilgas — tā strādāja un cerēja.

Latvijas
starptautiskā
atzīšana

Politiķi tajā laikā iestājās par Latvijas valsts juridiskajām tiesībām Parīzes Miera konferencē 1919.g., panāca miera līgumu ar Krieviju (1920.g.11.augustā), veica sarunas par iestāšanos Tautu savienībā un 1921.g. 26. janvārī Antantes Augstākā padome vienbalsīgi nolēma atzīt Latviju *de iure*. Piecas valstis — Lielbritānija, Francija, Japāna, Beļģija un Itālija — bija atzinušas Latvijas neatkarību bez jebkādiem ierobežojumiem. Tām sekoja citas valstis. Svētais Krēsls, kas toreiz nebija pilntiesīgā valsts statusā (tas notiks ar Laterāna vienošanos 1929.g.), Latviju bija *de facto* atzinis 1919.g. 13. septembrī, pateicoties priesteram Jāzepam Rancāna Romas apmeklējumam ar valdības pilnvarām. Apustuliskais vizitators Polijā arhibīskaps Ahilles Ratti (vēlākais pāvests Pij XI) 1920. gada martā ieradās Latvijā, iepazīnās ar katoliskās Baznīcas stāvokli, apmeklēja valsts vīrus, iepazīnās ar Rīgu un visu zemi, braukdams no Rīgas uz Daugavpili un Zemgali. **1921. gada 10. jūnijā Svētais Krēsls *de iure* atzina Latvijas Republiku.**

(turpinājums 3.lpp)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 30. maijs. Parastā liturģiskā laikposma 9. svētdiena. Vissvētā Trīsvienība. Svinības.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”
11.00 Galvenā Sv. Mise par Kancānu, Bērziņu un Bušu dzimtām
15.00 Sv. Mise par dzīvajiem un mirušajiem Ineses nodomā
18.00 Jaunavas Marijas litānija
18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 31. maijs. Vissv. Jaunavas Marijas apmeklēšana. Svētki.

8.00 Sv. Mise par +Vandu Gauriliusu;
Jaunavas Marijas litānija un
“Dievs, mēs Tevi slavējam”

*Uzsākas Jēzus Sirds
godināšanas mēnesis*

Otrdiena, 1. jūnijs. Sv. Justīns, moceklis. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Uldi Znotiņu
Jēzus Sirds litānija

Trešdiena, 2. jūnijs.

8.00 Sv. Mise par Petrovsku dzimtu
Jēzus Sirds litānija
16.30 – 18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 3. jūnijs. Kristus Vissvētā Miesa un Asinis. Obligātas svinības.

8.00 Sv. Mise
11.00 Galvenā Sv. Mise par draudzi
18.00 Jēzus Sirds litānija
18.30 Sv. Mise par +Alinu Revicu

**Piektdiena, 4. jūnijs.
Jēzus Sirds godināšana**

8.00 Sv. Mise par Znotiņu dzimtu
Jēzus Sirds dievkalpojums

Sestdiena, 5. jūnijs. Sv. Bonifācijs, Bīskaps un moceklis. Piemiņas diena. Vissv. Jaunavas Marijas godināšana.

8.00 Sv. Mise par Staņko un Vasiļevsku dzimtas mirušajiem
Jēzus Sirds litānija un veltīšanās
Vissvētākajai Jaunavai Marijai

Svētdiena, 6. jūnijs. Parastā liturģiskā laikposma 10. svētdiena. Jēzus Sirds godināšana. Vissv. Sakramenta adorācija.

8.00 Sv. Mise par draudzi un lūgšana
„Svētais Dievs”
11.00 Galvenā Sv. Mise.
Svin V.E. arhibīskaps

Svētlietu pasvētīšana

Procesija ar 4 Evaņģēliju dziedājumiem
15.00 Sv. Mise par Mežaļu dzimtu
18.00 Jēzus Sirds dievkalpojums
18.30 Sv. Mise par +Alfonso

Pirmdiena, 7. jūnijs.

8.00 Sv. Mise par +Līgu Ekšteli
Jēzus Sirds litānija

Otrdiena, 8. jūnijs.

8.00 Sv. Mise devējas nodomā par
ģimenes žēlastībām;
Jēzus Sirds litānija

Rīgas Svētā Jēkaba katedrālespastorālās komandas kontaktinformācija

*Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419
Diak. Gunārs Konstantinovs:
tālr. 67326419, mob. 29654800
jekaba.katedrale@tvnet.lv*

*Pastorālo vajadzību koordinatore –
Andžela mob. 2615406
Pr. Pauls Kļaviņš, administrators
harisime@inbox.lv; mob. 27001445*

Trešdiena, 9. jūnijs.

8.00 Sv. Mise devējas nodomā par saņemtajām žēlastībām caur Dievmāti;
Jēzus Sirds litānija
16.30 – 18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 10. jūnijs.

8.00 Sv. Mise pateicībā Dievam par garīgo vadību ceļā pie Dieva
Jēzus Sirds litānija

Piektdiena, 11. jūnijs. Vissvētākā Jēzus Sirds. Svinības.

8.00 Sv. Mise par +Viesturu Krastiņu
Jēzus Sirds dievkalpojums
*Pilnas atlaidas par uzpurēšanās aktu
Vissv. Jēzus Sirdij. Šodien atturība no
gaļas ēdieniem nav saistoša*

Sestdiena, 12. jūnijs. Vissvētākās Jaunavas Marijas Bezvainīgā Sirds. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par +Uldi Daugavieti
Jēzus Sirds litānija un uzpurēšanās akts
Vissv. Jaunavas Marijas Bezvainīgajai
Sirdij

Svētdiena, 13. jūnijs. Parastā liturģiskā laikposma 11. svētdiena.

8.00 Sv. Mise par Klausu Šmitu un lūgšana "Svētais Dievs"
11.00 Galvenā Sv. Mise par draudzi
15.00 Sv. Mise par +Viktoru Hodaseviču
18.00 Jēzus Sirds litānija
18.00 Sv. Mise par +Imantu Krupenkovu

Pirmdiena, 14. jūnijs.

8.00 Sv. Mise par +Aiko, +Katiko un Adžamjanu, Markuruanu ģimenēm un Inas Nīkitinas veselību
Jēzus Sirds litānija

Otrdiena, 15. jūnijs.

8.00 Sv. Mise par pr. Paulu Kļaviņu
Jēzus Sirds litānija
11.00 Sv. Mise Aglonas Dievmātes
godam

Trešdiena, 16. jūnijs.

8.00 Sv. Mise par arhibīskapu priestera ordinācijas 25. gadskārtā
Jēzus Sirds litānija
16.30 – 18.30 Grēksūdze
18.30 Sv. Mise *Opus Dei* dibinātāja sv.
Hose Marijas godam

Ceturtdiena, 17. jūnijs.

8.00 Sv. Mise par Brigitu Tamani
Jēzus Sirds litānija

Piektdiena, 18. jūnijs.

8.00 Sv. Mise par Lūcijas veselību
Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 19. jūnijs.

8.00 Sv. Mise par Bronislavu Drikinu
Jēzus Sirds litānija
18.00 Sv. Mise – Dziedināšanas
dievkalpojums

Svētdiena, 20. jūnijs. Parastā liturģiskā laikposma 12. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”
11.00 Galvenā Sv. Mise par +Zigrīdu
15.00 Sv. Mise (bērniem) par draudzi
18.00 Jēzus Sirds litānija
18.30 Sv. Mise Laimas nodomā

LR de iure atzīšanai- 100

(noslēgums no 1.lpp.)

Latvijas valstij svarīgi bijis veidot sakarus ar brālīgajām valstīm Eiropas politiskās un ekonomiskās integrācijas

procesa paštrināšanai. Šajā vispārējā stratēģijā labi iekļaujas arī Latvijas Republikas un Svētā Krēsla sakari, lai atjaunotu viduslaiku Livonijas vēsturiskās un garīgās saiknes ar Romas pāvestu, paplašinātu kulturālo apmaiņu un ieviestu perspektīvākās sadarbības formas, vērsties pret valstij un tautai graužošo ideoloģiju draudiem. Tā bija Latvijas teritoriālās vienotības nostiprināšana un kopējā labuma apliecināšana, iestājoties par katoļticīgajiem dažādos apdzīvotos apgabalos.

Katoļticīgie latgaļi bija iestājušies par vienotu valsti. Latgale saimnieciski bija un diemžēl joprojām ir bijis atpalcis novads. Lai šos robus izlīdzinātu, Latgalei no valsts puses bija un joprojām ir jāpievērš liela vērība un vairāk tai jāpalīdz. Bet gadījās, ka daļa iedzīvotāju, necenšoties izprast solidaritātes un kopējā labuma būtību, pārmeta Latgalei it kā pārmērīgās prasības, it kā no augšas noraudzījās uz latgaliešiem un citām tautībām, kas tajos radīja sarūgtinājumu un zināmu neuzticību. Daļai Latgales politiķu dažkārt tēlojās kāda iluzoriska Latgales „autonomija.” Separātisma tendences dažkārt padziļinājās un traucēja patiesas kopības sasniegšanu dažādībā.

Bet no apvienotās Māras zemes dīga jauni asni. Arī Latgalē, tāpat kā Sēlijā, Kurzemē un suitu novadā, auga, brieda un šķīstījas nenoslāpējamais katoliskās ticības un gara spēks. Katoļticīgie ar entuziasmu novērtēja Latvijas Valsts atzišanu no Svētā Krēsla, respektīvi, Romas pāvesta puses. Kopībā ar Romas bīskapu – pāvestu tie tālredzīgi uztvēra

ilgtermiņa garantijas savai reliģiskajai brīvībai un kopībai, kā arī Baznīcas un valsts sarežģītajām, taču daudzsološām attiecībām. Pirms 100 gadiem pēc priestera Jāzepa Rancāna un jurista Hermaņa Albata sarunām Romā ar kardinālu Pietro Gasparri un viņa padomniekiem **1921. gada 16. jūnijā tika parakstīts konkordāta projekts** (*acte finale*), kas nostiprināja Latvijas Republikas vienošanos ar Svēto Krēslu. Vatikāna un Latvijas sadraudzībā notikusi laba, savstarpēji izdevīga sadarbība, celti sadarbības tilti. Šajā laikā aizvien krasāk izpaudušās vēlmes pilnvērtīgi dzīvot, vispusīgi attīstīties un augt apustuliskajā ticībā.

Pandēmijas ietvaros pašlaik notiek mūsdienu pasaules valstu un to grupu plaša virzīšanās uz savstarpēju atkarību un tuvināšanos, kā arī vienlaikus atsvešināšanās un polarizācija. Tas viss daudzu cilvēku prātos rada svārstīšanos, noslēgšanos sevī un bailes no nākotnes, tomēr arī tagad Latvijā katram par labu atskan Romas pāvesta Franciska garīgi tēvišķais atgādinājums par brālību, vienotību, mieru, žēlsirdību un piedošanu. Lai šīs jubilejas reizē šīs vērtības vēl vairāk gūst atskaņu un atbildi katra ticīgā un labas gribas cilvēkā!

Intam Vilcānam - 50

21. maijā apaļu jubileju svinēja Ints, kas jau vairākus gadus uzticīgi pa svētdienām un svētku dienām veic ķestera pienākumus. Svētku ietvaros jubilārs dalās ar savu cilvēcīgo un kristīgo pieredzi. Seko noslēguma daļa.

Kā ir nostiprinājusies liturģiskās kalpošanas vēlme pēdējos gados?

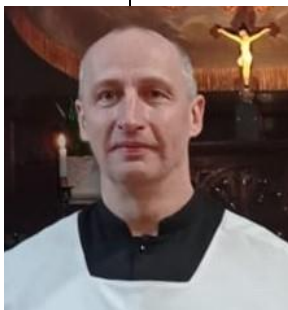
Man vienmēr ir interesējusi liturģija, vēlējos izprast tās nozīmi, visu tās simbolos ietvertu dziļo jēgu. Īpašu vērtību pievērsu lielo svētku norisēm gan Latvijā, gan no Vatikāna, kur visi kalpotāji ir tik saskaņoti, perfekti pārzinot savus pienākumus un kopumā veidojot acij tik tīkamu, harmoniski plūstošu Dievkalpojumu.

Visā ir savs nodoms, jēga. Tāpat kā Svētajos Rakstos nav neviena lieka vārda, tāpat arī liturģijā, – katrai darbībai ir sava nozīme, zemteksts. Tas ir ļoti aizraujoši.

Negribēju, ka piekalpošana Misē būtu manis paša piesavināta privilēģija, tāpēc

daudzus gadus piedalījos Misē tautas pusē, gaidot, ka varbūt Dievs kādreiz aicinās piedalīties arī kā ministrantam. Un kad šāda iespēja tika piedāvāta, ar prieku tajā iesaistījos. Atceros, ka iesākumā bija satraukums, lai kādas nezināšanas dēļ nesabojātu kopējo Dievkalpojuma norisi. Kā īpašu žēlastību uztvēru to, ka Mises laikā ir tā retā iespēja, kura dota tikai priesterim, būt tik tuvu klāt Altārim, kur Dievs brīnumainā veidā nāk mūsu vidū.

Bez piedalīšanās Misēs, man uzticēti vēl daži pienākumi, un parasti lielākā svētdienas daļa pāriet katedrālē, gan vairākās Misēs, gan citos darbiņos un arī veltot laiku Dievam klusumā. Katedrālē pa šiem gadiem ļoti novērtēju adorācijas kapelas esamību, klusumu, bet reizē arī šajos vecajos mūros esošo lūgšanu garu un dzīvīgumu. Arī visu šajā laikā kalpojušo priesteru devumu garīgajā izaugsmē.

Kādi būtu novēlējumi katedrāles dzīves turpmākai izaugsmei?

Gribētos, lai katrs mūsu draudzē varētu atrast kaut vismazāko sīkumu, kalpojumu, kur varētu izpaust savus talantus, tieši tur pielikt savu roku, ko citi nevarētu tik labi izdarīt. Kāds varbūt prot labi dziedāt, vai kārtot ziedus, vai nolasīt lasījumus, kalpot trūcīgajiem un vientuļajiem utt. Kādam ir spējas praktiskās, tehniskās lietās. Tā mēs bagātinām un darām iedarbīgu kopējo lūgšanu un stiprinām viens otru, jo esam šajā pasaulē, lai kopīgi ietu svētuma ceļu, viens otru atbalstot. Varbūt kāds kautrējas un arī gaida pamudinājumu.

Varbūt šie vārdi kādam varētu likties kā aicinājums, uz kuru ir vērts atsaukties. Īpaši šajā laikā, kad pie mums vairs nevar atnākt semināristi, lai kuplinātu kalpotāju skaitu, varbūt kāds no pušiem sajūtīs aicinājumu un vēlēšies piekalpot pie Altāra. Šobrīd tieši lielajā svētdienas Misē pietrūkst ministrantu. Tas visiem ļautu piedzīvot skaistāku liturģiju.

Arī ārpus baznīcas būsīm drosmīgi paust savu viedokli un būt aktīviem sabiedrības locekļiem, sevišķi šajos laikos, kad jāpiedzīvo tik daudz uzbrukumu ticībai, ģimenei, morālām vērtībām. Nebaidīsimies liecināt par Patiesību un stiprināt viens otru ticībā.

Ar pateicību par līdzšinējo kalpošanu un kristīgo liecību novēlam Intam arī turpmāk iepazīt un iedziļināties Dieva klātbūtnes noslēpumā, lai viņu teiktu un slavētu ar savu dzīvi un darbiem nezūdošā Mīlestībā, Skaistumā un Patiesībā.

Andrejam Saharovam - 100

(turpinājums un noslēgums)

No 1968. gada Saharovam nebija pieejas pie darba ar valsts noslēpumiem. Viņš aizvien vairāk sāka iestāties par sirdsapziņas publiskām tiesībām, pievērsās jautājumam par cilvēktiesībām, valsts un cilvēces morālo atjaunotni, kā arī vispārīgāk par universālām cilvēka vērtībām un sirdsapziņas prasībām. No savas valsts cienītāja viņam nācās kļūt par Padomju Savienības režīma apsūdzētāju, kas noveda cilvēkus apātijā, apnicībā, vienaldzībā, kā arī pakļāva tos ārējam un iekšējam postam. Protams, kāds varētu teikt, ka ar

komunistiskās sistēmas krišanu Saharova sūtība ir īstenojusies; ka tas bija svarīgs vēstures etaps, kas tagad pieder pagātnei. Tomēr šādi domāt būtu smaga un bīstama kļūda. Vispirms skaidrs, ka Saharova vispārējā domu ievirze par cilvēka cieņu un cilvēktiesībām, paklausību sirdsapziņai pat par ciešanu cenu ir aizvien aktuāla vēsts, ja arī vairs nepastāv politiskais padomju konteksts, kurā šī vēsts bija ieguvusi īpašu nozīmi. Cilvēces draudi, kuri līdz ar komunistisko partiju ietekmi bija izvērsušies konkrētos politiskos spēkos cilvēka iznīcības labā, aizvien turpina zināmu iespaidu citās izpausmēs. Vācu katoļu filozofs Roberts Špēmans (Spaemann, 1927-2018) teicis, ka pēc utopijas sabrukuma mūsdienās sākam redzēt izplatītu banālu nihilismu, kura sekas varētu izrādīties tikpat bīstamas. Kā piemēru viņš min amerikāņu filozofu Rihardu Rortiju (Rorty, 1931-2007), kas formulējis jauna veida banalitātes utopiju.

Rortija ideāls ir liberāla sabiedrība, kurā vairs nepastāv absolūtas vērtības un kritēriji; tajā tiekties būtu vērts tikai pēc labklājības. Savā piesardzīgā, taču apņēmīgā Rietumu pasaules kritikā Saharovs paredzēja apslēptas briesmas šajā cilvēciskā aspekta zudumā, kad runā par „kreiso modes liberālismu” vai nosoda bieži vien Rietumus paralizējošo naivumu un cinismu laikā, kad Rietumiem vajadzētu uzņemties morālu atbildību par to, kas notiek visā pasaulē.

Šeit saskaramies ar Saharova vērstu jautājumu: kādā veidā brīvā pasaule var uzņemties savu morālo atbildību? Brīvība var saglabāt savu cieņu vienīgi, ja paliek saiknē ar ētiskiem pamatiem un sūtību. Brīvība, kas pastāvētu vienīgi spējā apmierināt savas vajadzības, nebūtu cilvēka patiesā brīvība; tā paliktu piederoša dzīvnieku pasaulei. Zaudējusi savu saturu, individuāla brīvība iznīcina sevi, jo individuāla brīvība var pastāvēt vienīgi brīvības kārtībā. Brīvībai vajag kopienas saturu, kuru varētu definēt kā cilvēktiesību garantiju. Cītiem vārdiem sakot, brīvības izpratne pēc savas nozīmes pieprasa divus citus papildinošus jēdzienus: tiesības un labumu. Varētu teikt, ka sirdsapziņas spēja uztvert cilvēces universālās pamatvērtības pieder pie brīvības. Šajā ziņā jāpaplašina Saharova domas, lai tās atbilstoši pieskaņotu patreizējai situācijai.

Saharovs bija pateicīgs brīvajai pasaulei par tās iesaistīšanos viņa un citu vajāto cilvēku labā; tomēr daudzu politisko

notikumu un to atskaņu gadījumos viņš aizvien skaidri piedzīvoja Rietumu neveiksmi. Viņš neuzskatīja par savu pienākumu analizēt šīs neveiksmes dziļos cēloņus, taču skaidri redzēja, ka bieži vien brīvība tiek saprasta egoistiski un virspusīgi. Brīvība nav piedzīvojama tikai kā pašmērķis. Brīvība ir nedalāma un to vienmēr jāskata kā sūtību visai cilvēcei. Tātad to nevar piedzīvot bez upura un atteikšanās. Tā prasa centienus nodrošināt, lai morāle kā publiska un kopienas saite tiktu saprasta tā, ka tiktu

atzīts par spēku, kas galu galā kalpo cilvēkam, pat ja pašai par sevi tai nav varas. Brīvība prasa, lai valdības un visi atbildīgie padotos tam, kas parādās kā būtiski neaizsargāts un nespēj izraisīt kādu spiedienu.

Saharova garā būtu jāpārdomā par draudiem mūsdienu demokrātijai. Grūti redzēt, kādā veidā demokrācija, kas balstās uz vairākuma varas principa, var ieviest morālas vērtības, kuras lielākā daļa neatzīst. Rortijs apgalvo, ka vairākuma vadīts saprāts vienmēr ietver dažas nojaušamas idejas, piemēram, verdzības atcelšanu. 17. gadsimtā Pjērs Beiljs (Bayle, 1647-1706) izteicās vēl optimistiskāk. Izbeidzoties asiņainajiem kariem, kuros Eiropu noveda ticības lielie argumenti, viņaprāt, metafizikai vairs nav nekāda sakara ar politisko dzīvi: pietika ar praktisko patiesību. Viņaprāt, pastāv tikai viena vispārēja un nepieciešama morāle, kuras skaidro un patieso gaismu var redzēt katrs, tiklīdz mazliet atver acis. Beilija uzskati atspoguļo viņa gadsimta garīgo situāciju: ticības vienotība bija zudusi, neviens vairs nevarēja pieņemt

metafiziskas patiesības kā kopīgo mantojumu. Tomēr joprojām nebija apstrīdamas būtiskās morālās pārliecības atziņas, ar kurām kristietība bija audzinājusi dvēseles; likās, ka tās var droši pierādīt vienīgi ar prātu.

Dvīdesmitā gadsimta attīstības procesi mācījuši, ka prāts var ļoti viegli zaudēt skatu uz būtiskajām vērtībām; pat nojausma, uz kuru Rortijs paļāvās, aiz zināmas robežas vairs nav patiesi spēkā.

20. gadsimta totalitāro valstu vēsture pietiekoši skaidri parāda, cik viegli var noliegt un sagrozīt brīvības jēdzienu. Brīvība var likvidēties, zaudējot savu saturu. Vairākuma lēmums var iznīcināt brīvību.

Pamatā Saharova nemieram iepretī Rietumu naivumam un cinismam ir tukšas un bezmērķīgas brīvības problēma. Stingers pozitīvisms, kas absolutizē vairākuma principu, kaut kad neatvairāmi izvēršas nihilismā. Ar šādām briesmām jāstopas tad, kad izceļas jautājums par brīvības un cilvēktiesību aizstāvēšanu. Dancigas politiķis Hermanis Raušnings (Rauschning, 1887-1982) 1938. gadā nacismu raksturoja kā nihilistisku revolūciju. Nihilisms izmantoja nacionālismu tikai kā līdzekli, kuru jebkurā laikā būtu gatavs aizvietot ar kaut ko citu. Notikumus Hitlera Vācijā nevar pilnībā izskaidrot tikai kā naidu pret svešiniekiem. Galu galā pamatā tiem ir arī zināms nihilisms, kas nāk no dvēseles tukšuma: nacionālsociālistiskajā diktatūrā un komunistiskajā diktatūrā nekad neuzskatīja kādu darbību par ļaunu pašu sevī un vienmēr amorālu. Kas vien kalpoja kustības vai partijas mērķiem, tas

tika atzīts par labu, lai cik necilvēcīgs tas varētu būt. Šādā veidā gadu desmitiem ilgi notika morālās uztveres vājināšanās.

Kā tad atjaunot atbilstošu cieņu pret augstiem morāliem standartiem un tiesībām mūsu sabiedrībā? Kā aizstāvēt cilvēktiesības un labumu kārtību iepretī naivumam un cinismam? Lai traušlā demokrātiskā struktūra saglabātu saliedētību un veicinātu kopienā piedzīvotas brīvības kārtību, Aleksis de Tokvils (Tocqueville, 1805-1859) kā būtisku nosacījumu izvirzīja morālo pamatpārliecību, kuru Amerikā toreiz pārsvarā uzturēja protestantu kristietība.

Institūcijas kļūst iedarbīgas līdz ar kopīgu ētisku pārliecību. Šī pārliecība savukārt nevar nākt no tūri empīriskā saprāta. Vairākuma lēmumi paliks īsti cilvēcīgi un loģiski tikai tad, ja tie pieņem cilvēcisku pamatuztveri un to novērtē kā īstu kopējo labumu, kas nosaka visus pārējos labumus. Šāda pārliecība prasa atbilstošu cilvēcisku attieksmi, kura savukārt attīstās tad, kad tiek ņemti vērā kultūras vēsturiskie pamati, kā arī tajos esošie ētiskie un reliģiskie spriedumi. Ja kultūra un tauta atdalās no savas vēstures ētiskajiem un reliģiskajiem spēkiem, tad izdara pašnāvību. Lai brīvība izdzīvotu jebkādas nihilisma veidus un to totalitārās sekas, nosacījums būtu audzināt būtiski morālus spriedumus, tos uzturēt un aizsargāt bez uzspiešanas ar spēku.

Tāda būtu kristiešu publiskā sūtība, saskaņā ar Baznīcas raksturu, šķirtībā no valsts tā, ka valsts neuzspiestu nevienam savu ideoloģiju, bet veicinātu brīvi iegūtu un pamatotu pārliecību.

Baznīcas nolūks nav kļūt par politisku partiju vai kādu valsts daļu, bet būt par kopienas uz pārliecības pamata. Baznīcai jāuzrunā visi cilvēki, lai nodrošinātu, ka vēstures morālie spēki turpinātu iespaidot tādu vērtību atzīšanu, bez kurām nav iespējama atbilstoša individuālā un sociālā brīvība.

Lai Andreja Saharova jubileja palīdz mums novērtēt savu ētisko ieguldījumu kopējā labumam, savas zemes un visas pasaules atbilstošai attīstībai un mieram!

Lūdzam atbalstīt katedrāli

ar ziedojumu

pie dievnama apmeklēšanas vai
ar bankas pārskaitījumu

Rīgas Svētā Jēkaba
Romas katoļu draudze
Reģ Nr. 90000106696

UNLALV2X

SEB bankas konta nr.
LV84UNLA0002000701505

* * *

**Lielākā dāvana
dzīvajiem un mirušajiem**
Jēzus Kristus Upuris –
sv. Mise par dzīvajiem un
mirušajiem – konkrētos
nodomos ir lielākā dāvana,
aizlūgums un atbalsts cilvēku
vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var
sakristejā vai pie dežurantes.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 67326419

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vestnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

Vestnesitis.wordpress.com